

ON ŽIVI!

Za vse, ki se tretji dan po velikem petku zberemo ob odprtem in praznem Kristusovem grobu ter prepevamo velikonočno alelujo, je Kristusovo vstajenje dogodek, ki nas osvobaja in Velika noč je praznik našega odrešenja.

Kristus je na veliko noč pred nami kot zmagovalec nad smrtjo. Poslednja zmaga je vedno njegova. Z njo nas osvobaja strahu pred ničem, nesmislom in praznino življenja; osvobaja nas za novo življenje.

Za nas, ki verujemo, je Velika noč »Kristusov danes«. Ne gre le za spomin na dogodek izpred dva tisoč let, marveč za dogajanje, ki se danes uresničuje med nami in v nas. Vstali Kristus je naš »danes« in naš »jutri«, naš začetek in konec, naše vse. Zato je VELIKA NOČ praznik naše vere v Kristusa, ki med nami in z nami živi.

Želim vam, da bi bilo zunanje veselje, ki ga prinašajo velikonočni prazniki, odraz notranjega veselja in hvaležnosti, ker smo odkupljeni, osvobojeni, dragoceni in ljubljeni. Lepe, globoko doživete in blagoslovljene praznike želim.

Andreja Žakelj

Voščilu se z veseljem pridružujemo tudi župnik Igor in vsi sodelavci. Naj bo milost Svetega Duha z vami vsemi.

Igor, žpk

VELIKONOČNO UPANJE

Ste že kdaj pomislili, kako razdvojen je človek. Sem ne sodijo le tisti slabi primerki, ampak kar vsi po vrsti, tudi jaz in tudi vi.

Naj povem, zakaj tako mislim. Kadar sem zadovoljna sama s seboj, takrat pogledam na ljudi okoli sebe in kaj kmalu ugotovim, da se moram Bogu prav zahvaliti, da me je ustvaril takšno, kot sem, in da mi v življenju tako lepo stoji ob strani. Drugače povedano, zdi se mi, da sem, če ne čisto v vsem, pa vsaj v večini boljša in srečnejša od drugih. Tudi družino imam lepše urejeno, vse ni sicer popolno, pa vseeno veliko bolje od drugih.

Pa se malo svet obrne, včasih je dovolj že malenkost, in življenje se mi postavi na glavo. No, kako pa razmišljam takrat? Včasih se počutim kot najbolj zapostavljena in pozabljena oseba na svetu. Kar vidim, kako se imajo vsi lepo in so srečni, meni pa ostaja samo delo, trpljenje in obup. In prav nikomur, res prav nikomur ni nič mar zame, kaj nič mar, kar vidim jih, da bi mi želeli celo škodovati.

Vsak izmed nas se srečuje s to dvojnostjo – razdvojenostjo znotraj – v sebi. Če imaš družbo, družino, prijatelje, kjer se lahko odkrito pogovoriš, potem so težki temni dnevi znosnejši. Če imaš nekaj ali nekoga, na kogar se lahko nasloniš, potem te težki trenutki ne bodo zlomili.

Jezus je za nas vse vzel na rame težak križ. Kako velik in svetel zgled! Če je on zmogel, potem bom zmogel tudi jaz. In če bom vsaj malo pozoren, malo manj egoističen, potem bom lahko videl, da so okoli mene ljudje, ki včasih kipijo od sreče, včasih pa tudi obupujejo. In pozornost potrebujejo v enaki meri kot ti. Prav vsak nosi skozi življenje svoje težave. To spoznanje nas velikokrat v stiski tolaži oziroma nam vliva moči, saj v trpljenju nismo sami.

Čemu pa je sploh potrebno trpljenje? Tisti, ki se še ni na blizu srečal s hudo boleznijo, ta ne ve, kaj je zdravje, tisti, ki se še ni srečal z bližino smrti, ne ve, kaj je življenje. Zato ima, naj se še tako neumno sliši, tudi trpljenje svoj smisel.

Vse, prav vse je možno premagati, če v sebi nosiš upanje. Upanje na večno življenje, ki nam ga v obilju poklanja vsako leto znova vstali Jezus. Vrata od nebes so odprta, pot nam je opisana, na nas je samo, da se podamo po njej. Če pred seboj ne vidimo tega velikega velikonočnega upanja, kako naj potem živimo pošteno. Če v sebi ne nosimo vere v posmrtno življenje, potem nam ni pomemben niti jutrišnji dan, kaj šele večnost. Ali se je potem še vredno truditi za pošteno in dobro življenje tukaj?

Evropa izgublja to upanje. Zdi se mi, kot da smo čakajoče judovsko ljudstvo pod goro Sinaj. Potrebujemo Mojzesa, da razbije zlata teleta, nam zopet predstavi deset zapovedi in nas popelje proti obljubljeni deželi.

Dobili smo novega papeža, ki nam v svoji preprostosti in iskrenosti nosi veliko upanje. Mogoče je prav on naš Mojzes. Vsekakor pa je nosilec upanja, da bomo počasi le izšli iz velike duhovne revščine, ki tlači nas in celo Evropo.

Hermina

Izdala Župnija Žiri, Jobstova cesta 34, 4226 Žiri. TRR: 07000-0000846221
Odgovarja: Igor Jereb, župnik. ☎ 04 5105 000, ✉ zupnija.ziri@rkc.si, <http://zupnija-ziri.si>
mobitel župnik: Igor Jereb: 041 703 578
Ure, ko je duhovnik na voljo: pon.: 17⁰⁰ – 18⁴⁵ in po vsaki sveti maši.
Naklada: 900 izvodov

HABEMUS PAPAM!

Naša dvatisočletna Cerkev je gospa, ki se počasi obrača in dolgo premišljuje, preden naredi pomemben korak. V minulih dveh mesecih pa se je morala urno zasukati.

Na praznik Lurške Matere Božje, 11. februarja, je papež Benedikt XVI. napovedal, da bo zaradi starostne oslabelosti odstopil. Kaj takega se ni zgodilo že stoletja, natančneje od leta 1415, ko je z vrha Cerkve odšel Gregor XII. Mnogi verniki so bili zmedeni. Janez Pavel II. je kljub hudi bolezni vztrajal do zadnjega diha, Benedikt XVI. pa se je umaknil. Kaj je torej prav? Bog ima z vsakim človekom drugačen načrt in vsak od nas ima svojo življenjsko pot. Kar je dobro za enega, ni nujno dobro tudi za drugega. Janez Pavel II. se je verjetno odločil tako, kot je bilo najbolj prav zanj in za Cerkev v letu 2005, Benedikt XVI. pa tako, kakor je prav danes. Iz dogodkov, ki so sledili njunima odločitvama, se zdi, da sta oba ravnala prav.

Razmišljanje o bivših papežih pa se je umaknilo v ozadje, ko se je 13. marca iz najbolj znanega dimnika na svetu pokadil bel dim. »Habemus papam!« (Imamo papeža!) je množici na Trgu sv. Petra oznanil kardinal Jean Luis Tauran. Malo pozneje je na balkon stopil novoizvoljeni papež Frančišek in zbrane preprosto pozdravil: »Bratje in sestre, dober večer!«

Prvi papež iz Južne Amerike ni navdušil samo teh, ki bi vzhičeno skakali ob kakršni koli izbiri kardinalov volivcev, temveč tudi mnoge druge. Še preden je podelil blagoslov vsemu svetu, je molil za svojega predhodnika, potem pa prosil zbrane, naj molijo še zanj. Ponižnost in pobožnost. Njegov nagovor, ki ga je končal z besedami: »Lahko noč in miren spanec,« je bil preprost. V današnjem svetu, kjer smo zakomplicirali vse, od medsebojnih odnosov do osnovnih življenjskih opravil, je to prijetna osvežitev. Dosedanji bonesajreški nadškof Jorge Mario Bergoglio pa je v domovini znan tudi po skromnosti. Ni živel v škofovski palači, ampak v preprostem stanovanju, uporabljal je javni prevoz in si kuhal večinoma sam. Ko je leta 2001 postal kardinal, je ljudem rekel, naj ne zapravljajo denarja za drage letalske karte do Rima, temveč ga darujejo revnim. Naj tako držo ohranja tudi kot papež, saj je skromnost prepričljivejša od množice lepih besed. Ne bi bilo dobro, če Cerkev ne bi imela ničesar. Bi pa nagovorila več ljudi, če se njeni najvišji predstavniki ne bi vozili naokrog z dragimi avtomobili.

Če pustimo ob strani večne nergače, lahko rečemo, da je papež Frančišek prijetno presenetil tudi mnoge neverne. To se bo verjetno spremenilo, ko bo odločno zastavil svojo besedo za svetost življenja in vse drugo, pri čemer Cerkev ne sme in ne more popustiti. A podobno se je godilo tudi Jezusu. Na cvetno nedeljo so mu navdušeno mahali in predenj metali zelenje, le nekaj dni pozneje pa so ga križali.

Andrej Praznik

DUHOVNE VAJE SKOZI OTROŠKE OČI, Mirenski grad 2013

Zakonske skupine že več let odhajamo na duhovne vaje. Letos smo vikend na Mirenskem gradu preživel v času posta. K razmišljanju nas je spodbujal duhovni voditelj, lazarist Peter Žakelj.

Za otroke so odlično poskrbeli animatorji, ki so pripravili mini oratorij. Spoznavali so Marijo Dominiko, ustvarjalno preživljali čas, poskrbeli za sodelovanje pri svetih mašah in aktivno pomagali v kuhinji.

Pestrost dogajanja na duhovnih vajah se vidi tudi iz pripovedi nekaj otrok.

V dvorani smo se igrali in peli pesmice. Vsi animatorji so bili zelo *fajn*. Pri maši smo povedali prošnje, ki smo jih tudi narisali. Imeli smo tudi zahvale. Zahvalila sem se za vreme.

Jerca

Delali smo čokoladne kroglice. Zlagali smo papirnate prtičke v obliki ptičkov, s katerimi smo za nedeljsko kosilo okrasili mize. Zvečer smo šli ven gledat žabe.

Jerneja

Všeč mi je bilo, ko smo delali zvončke iz slamic in papirja. Animatorji so igrali igrico, imeli so tudi kravo. Najboljši je bil Beni, ker je vedno imel metuljčke.

Domen

Naša skupina se je imenovala "Ekspresne celice". Imeli smo tudi vzklik: "Brez ene ni nobede, hej"! Zastavo smo dvignili in spustili v dvorani. Naša skupina je zunaj igrala odbojko. Za kosilo smo olupili ogromno krompirja.

Nejc

Že prvi dan so nas razdelili v skupine. Pogovarjali smo se o hrani in da je vse Božji dar. Napisali smo pravila o lepem vedenju pri jedi. Ko smo se pogovarjali o hrani, je vsaka skupina pripravila neko jed. Naša skupina je lupila krompir. Na mizo pa smo dali prtičke. V nedeljo smo imeli mašo, pri kateri smo povedali prošnje in zahvale. Po maši je bilo kosilo. Po kosilu smo veseli odšli domov. Na duhovnih vajah smo se imeli lepo.

Tina

V petek po večerji so se nam predstavili animatorji. Določili so nas v skupine. Bil sem z Mihom in Nejcem. Najprej smo se naučili himno, nato dvignili zastavo in še malo peli. Zaplesali smo tudi nekaj bansov, zmolili večerno molitev in odšli spat. V sobi smo se še igrali spleteke ter kartali. Ker smo bili že zelo utrujeni, smo kmalu zaspali. Tudi naslednji dan je bil podoben. Popoldne smo lupili krompir za nedeljsko kosilo. Imeli smo tudi kateheze. Preko igre animatorjev smo spoznavali Marijo Dominiko. Vsak dan smo imeli tudi sv. mašo, kjer smo otroci sodelovali s prošnjami in zahvalami. *Drejc*

Najbolj všeč mi je bilo, ko smo delali gibanico "na hitro". Olupili in naribali smo jabolka. Iz orehov in maka smo naredili gosto maso. Posebej smo zmešali še skuto, kisko smetano in jajca, nato pa vse po plasteh naložili v velike pladnje. Pečeno smo jedli v nedeljo po kosilu. Šli smo se veliko igrice. Gledali smo risanko Pujsa Pepa na odlagališču in imeli kviz o smeteh. Z našo skupino smo delali papirnate zvončke za vazo. Nismo jih mogli nabrati zunaj, ker je padal dež. Drugo leto bom spet z veseljem odšla na Mirenski grad.

Jerica

POKAL MINISTRANT 2013

Kar težko je verjeti, da letos mineva že tretjo leto, odkar nam je zima nazadnje postregla z obilico snega in lepim vremenom – torej s pogoji, ko lahko nemoteno izvedemo tradicionalno ministrantsko smučarsko prireditev. No, pa je za vse spet krivo vreme ..., a to je pač zimski šport, kjer je človek povsem odvisen od matere narave. Za povrh pa tudi organizacija takšne prireditve ne nastane čez noč ...

Naj se zato za hip ustavim pri organizaciji Pokala Ministrant. Potrebni je bilo le nekaj SMS-ov in telefonskih klicev, da se je standardni pripravljalni odbor zopet sestel. Trenutna vremenska napoved je obetala ugodne razmere med vikendom, zato smo zavihali rokave. K sreči smo imeli seznam potrebnih zadolžitev na dosegu roke (še iz leta 2010), zato smo si jih le razdelili. Za občutek tistim, ki se niso še nikdar ukvarjali s podobnimi prireditvami: potrebno je poskrbeti za pripravo smučarske proge (teptanje, postavitve vrat, časomerilec, štartne številke ...), za priznanja in medalje, za nagrade zmagovalcem, ozvočenje, topel napitek, prigrizek idr.

Kljub muhastemu vremenu med tednom je bila nedelja dan »za vikat«. Smejalo se nam je po jutranji maši, ko smo opazovali sončne žarke v tistem mrzlem nedeljskem jutru. Vedeli smo namreč, da nam bo On zopet omogočil lepo nedeljsko popoldne v družbi sedanjih in bivših ministrantov – kakor tudi njihovih družinskih članov. Prijave smo uradno zbirali vse do pričetka prireditve – in številka se je ustavila pri 34. Prijavljene smo razdelili v pet kategorij, začevši z najmlajšimi – 1. do 6. razred, sledila je kategorija do 1. letnika srednje šole, nato do 35. leta starosti, kategorija »35+« in kot zadnja še kategorija deskarjev. Omeniti velja, da je bilo med vsemi prijavljenimi tudi pet tekmovalk! V kategoriji najmlajših je prvo mesto osvojila prav predstavnica nežnejšega spola.

Poleg nastopajočih dajo prireditvi poseben pečat tudi gledalci, in sicer s svojim vztrajnim navijanjem. Vsak tekmovalec je bil deležen glasnega vzpodbujanja – ne glede na to, ali je prišel do cilja ali ne. Važno je namreč sodelovati in ne zmagati! Vsak udeleženec je na koncu prejel priznanje in čokolado, tisti najboljši pa tudi medalje. Prav vsi pa smo se lahko posladkali z dobrotami naših gospodinj in s toplim napitkom.

S prireditve imam lepe vtise. V imenu celotnega pripravljalnega odbora Pokala Ministrant se lepo zahvaljujem vsem, ki so kakor koli pripomogli k nemoteni izvedbi tekmovanja.

Se vidimo na Pokalu Ministrant 2014!

Slike in uradni rezultati prireditve so na voljo na župnijski spletni strani.

Anže Čelik

ZAHVALA

Kot župnik pa se zahvaljujem pripravljalnemu odboru Pokala Ministrant za njihov trud ob izvedbi tekmovanja. Tak dogodek je spodbuda za župnijsko občestvo in hkrati možnost za praktično občutenje Jezusovega nauka, ki med drugim govori tudi o spodbujanju in sprejemanju človeka ter o sodelovanju med ljudmi.

Igor Jereb, žpk

MOLITEV – PROŠNJA IN ZAHVALA ZA BOŽJO LJUBEZEN

Molitev je vstopanje v odnos z Bogom, je izročanje sebe Bogu in približevanje Njemu. Molitev je tudi prostor srečanja Boga in človeka. S svojo molitvijo, torej s srečevanjem z Bogom, posvečujemo prostor in v hudih časih nas bo že telesna navzočnost na kraju molitve popeljala v Božjo bližino.

Za molitev je najbolje najti kotiček, ki tvoji naravi najbolj ustreza. Za nekoga je to soba, za drugega cerkev ali kapela, za tretjega narava ... Mislim, da je velikega pomena stalen prostor molitve. Prostor, ki ga poznamo, nas ne bo motil s svojimi izzivi (zvoki, šumi ...), in tako bomo lažje zbrano in premišljeno molili. Seveda pa ni nujno, da molimo samo v enem prostoru. Priporočljivo je, da vsake toliko časa odidemo iz našega stalnega kraja in se umestimo nekje drugje.

Molimo lahko na različne načine (glasno, tiho; hitro, počasi; s pomočjo obrazcev, prosto – z najrazličnejšimi prošnjami in zahvalami). Cerkev se že od nekdaj zaveda, da človek ni vedno sposoben nagovarjati Boga s svojimi besedami. Zato imamo molitvene obrazce, s pomočjo katerih molimo v občestvu in jih velikokrat uporabljamo tudi v naših osebnih srečevanjih z Bogom. Molitev s pomočjo obrazcev nas bo predvsem v težkih dneh poživiljala in hranila našo dušo. Obenem molitev s pomočjo obrazcev kaže ponižnost molivca, ki se z besedami, ki so jih uporabljali že mnogi pred njim, obrača na Boga, ga prosi in se hkrati zahvaljuje za uslišane prošnje in ljubezen, saj je Bog ena sama Ljubezen.

Seveda pa je zelo pomembno, kako molimo. Upoštevati moramo našo držo. Tako kot želimo kvalitetno živeti, moramo tudi kvalitetno moliti. To pomeni počasi, premišljeno, zbrano, goreče, z določenim ciljem.

Nekateri molitveni obrazci so se ohranili več stoletij. Gospa, ki bo kmalu naložila deveti križ, še zna molitev iz otroštva, ko so se skupaj s starši priporočali angelom za varno noč, zjutraj pa se zahvalili, da so se zbudili v nov dan. Zahvaljevali so se Bogu, da jih še ni poklical k sebi, temveč jih je še ohranil pri življenju in jim dal možnost, da z molitvijo izpovedujejo ljubezen Vanj.

Primeri starih molitev

Ko otrok leže spat, / spet pride angelc zlat. / Čuva ga, pri njem stoji, / dokler sladko ne zaspi. / Očka, vi mi križ naredite, / mamica, vi me blagoslovite, / da prav sladko, mirno spim / in se jutri zdrav zbudim.

Naša l'uba Gospa presvet'ga Srca, / prosi za nas Boga. / Sv. Srce Jezusovo, usmili se nas, / sladko Srce Marijino reši nas.

Bodi hvaljen in zahvaljen, moj Bog in Gospod, da si me obvaroval nocoj, to noč. / Koliko ljudi je pomrlo nocoj, to noč. / Mene pa toliko ljubiš, da mi še čas daješ, / da bi te tudi jaz ljubil, / zato bom klical vsak dan: / »O, Marija, čista Devica, / bodi moja pomočnica, / angel moj, bod' z menoj.

Molitev je tudi prijateljski pogovor z Bogom. Bog nas je imenoval za svoje prijatelje in to imenovanje ostane za vedno. Prijateljstvo z Njim moramo potrditi z besedami: »Tudi jaz sem vesel, da sem lahko tvoj prijatelj.« Prijatelji imajo pogosto različna mnenja o določeni stvari. S pomočjo molitve različna mnenja lahko spoštuješ, in tako v prijatelju, ki se ne strinja s tabo, občutiš Boga. Verjetno se večina ljudi strinja s trditvijo, da se prijateljstvo utrjuje in pogloblja prav v preizkušnjah.

Premalo poznamo bogati svet tišine. Tišina velikokrat pove več, kakor tisoč besed; pri Bogu pa je sploh eden temeljnih jezikov.

V molitvi človek najde samega sebe in gradi odnos z Bogom.

Anica Kumer